

Bródy Sándor:
A TENGERI HAJÓ

Kedves szerkesztő bátyám!

Amikor a télen hosszú tengeri utamra indultam, abban maradtunk, hogy utazásom történetéről, bajairól írok kedves szerkesztő bátyámnak, *Az én Újságom* kedves kis olvasóinak.

Sok törődés után Szicília fővárosába, a szép Palermoba jutva, a szerencsés városba, mint ahogy a régiek nevezték: megemlékezem ígéretemről és küldöm ezt a levelet. Kíváncsi vagyok, hogy ez az írásom úgy Lajos bátyámat, mint hú kis olvasóit friss jó egészségben találja.

Kezdem a legelején. Triesztben szállottam hajóra. Ez a gyönyörű és nagy tengerparti város még a mi királyunk birtoka. Ámbátor benne a nép nagyrészt olasz már, a hajósok meg éppenséggel taliánok. Ilyenek közé jutottam én is, fölszállva az „Amphitritére”-re.

Még a kikötőben voltunk, amikor jól megnéztem ezt a hatalmas, vízi alkotmányt, amellyel Afrikának Alexandria városába akartam elhajókozni. Mit is mondjak, hogyan magyarázzam meg, milyen nagy az „Amphitrite”? Legalábbis húszszor olyan nagy, mint a legnagyobb dunai hajó. Mint egy óriási nagy palota, mely a vízen úszik. A négy sárgára festett kéménye olyan, mint négy magas és széles torony. Van benne vagy száz szoba, ágygal, asztallal, dívánnyal. Azonkívül öt nagy terem, ezek egyikében még zongora is áll. Aki elunja magát a hosszú úton, együtt muzsikálhat a bűgő hullámokkal. Konyha is három van a hajón, ámde nem olyan közönséges kis konyha. Csak nagy vendéglőkben látni ilyen konyhákat. Két-három tűzhely is van mindegyikben, az egyik tűzhelyen szénrel, a másikban meg forró gőzzel fűtenek. Két-két fehér ruhás szakács süt-főz mindegyikben. Mégpedig pompásan. Ahhoz értő inyesmesterek azt mondják, hogy sehol a világon nem készítenek olyan jó eledeleket, mint az ilyen tengeri hajókon. Persze, istálló is van a hajón, két riska tehén kérődzik benne, az ad nekünk friss tejecskét minden reggel, estve. Azonkívül ökrök is bőgnék ottan, ezeket szegényeket levágják a hosszú úton, mert sok friss hús kell mindennap, annyi embernek.

Voltunk egy pár százan, az Amphitrite hajó utasai. Hát ezenkívül a hajósok! Egy főkapitány, két kapitány, a tisztek, a vendéglős pincései, a kormányosok, a hajó orvosa, aztán a nagy és kis matrózok. Egy kis város kelt itt útra a tenger hátán, hogy az egyik világrészből áthajózzon a másikba, Európából Afrikába.

Igaz, hogy mi utasok is Európa mindenféle nemzetéből toborzódtunk össze. Volt közöttünk angol, spanyol, francia, német, hollandus, svéd, orosz, olasz, dán. Magyar csak egymagam voltam, egy kissé meg is bámultak, de mindenütt szívesen köszöntöttek. A magyarnak nagy becsülete van mindenütt külső országokban is. A sokféle nemzetbeli férfiak, asszonyok, gyermekek békeségben megfértek egymás mellett a hajó fedélzetének erkélyén és ott várták be, amíg az emberderék vastagságú köteleket – amelyekkel az Amphitrite hajó a parthoz volt erősítve – eloldták a matrózok és mi megindultunk le az Adriai tengeren.

Az Amphitrite hajó harangja megszólalt, a városból tarack-durrogás hallatszott, a kürtök is rákezdtek a brúgást: „gyerrünk, gyerrünk!” Én legalább úgy hallottam, mintha azt mondták volna.

Mentünk is vidáman, kedvező széllel. Talán egy kissé nagyon is kedvező széllel, az árbocok csak úgy lengtek, inogtak. És minden mozgott a hajón, mindent meg kellett kötni. És még így is egyre táncoltak a tárgyak a födélzeten.

Az a temérdek kötél, mely egy ilyen hajó födélzetén van: zúgott, zöngött, oldódott kifelé, pedig ugyancsak csimbókra volt kötve.

Egyszerre az eső is rákezdte.

Nem lehetett többé szilárdul megállni a födélzeten.

És ebben az időben a kapitány odaszóltott magához egy kicsike matrózt, nem volt nagyobb, mint a Laci öcsém:

– Pippo – mondá neki olaszul –, mutasd meg, hogy magyar vagy, mássz föl hamar a legfelsőbb árbocra és kössed le róla a vitorlát.

A kapitány alig mondta meg, mit akar, a kis magyar fiú – mert az volt – máris ott mászott az árbocon.

Mint egy mókus, úgy kúszott fölfelé a sima fán, mely ingott, lengett vele. Fútt a szél, verte az eső, majd lefútt, majd leverte.

Remegve néztem, imádkoztam érte.

Már a közepén van az árbocnak, már fölér...

Nem nézhettem tovább, elszédültem. Engemet is elfogott az úgynevezett tengeri betegség.

Ágyba fektettek, gyógyítottak. Negyednapra valahogy fölvánszorogtam. Első dolgom volt Pippet megkeresni.

Hál' Istennek, nem volt semmi baja. Ült egy zsákon és foltozta a nadrágját. Pedig nagyúri fiú volt.

Hanem erről is, másról is, egy másik levelemben; ez úgyis nagyon hosszúra nyúlt már.

Isten vele, kedves Lajos bátyám, Isten veletek, kis olvasóim!